

Z historie českého stolního tenisu – 8. Díl

Absence na šampionátu v Bombaji

Poprvé od roku 1926 československá vlajka chyběla mezi účastníky mistrovství světa v indické Bombaji 1952. Dá se říct, že jen čtyři roky trvalo, než si komunisté od svého nástupu k moci našli důvod, aby se jejich ideologie a nejrůznější zákazy promítly i do tak úspěšného sportovního odvětví, jakým byl stolní tenis. Nebylo důležité, že máme nejlepší hráče na světě, na prestižní měření sil Andreadis, Váňa a další zkrátka z politických důvodů neodletěli. Nebyli tak svědky raketového nástupu japonských hráčů a hráček mezi světovou elitu.

Reprezentanti Japonska v Indii předvedli celému světu, jaké další změny stolní tenis čekají. Jejich dřevěné pátky zdobily nové druhy potahů se tři až čtyři milimetry hrubou houbou. Na šampionátu jim dokázal konkurovat málokdo, vybojovali čtyři ze sedmi titulů (na Swaythling Cup ovšem nedosáhli, soutěž družstev mužů vyhrálo Maďarsko). Jakkoliv se snažili tehdejší funkcionáři brzdit možné obavy z nástupu nové konkurence, dnes už víme, že právě v Bombaji se významným způsobem přerozdělily role ve světové elitě.

Jubilejní 20. mistrovství světa v roce 1953 se mělo původně konat v Praze, ovšem nakonec se nejlepší hráči a hráčky sešli v rumunské Bukurešti. Jedním z důvodů změny pořadatelství byla bezpochyby neúčast naší výpravy na předchozím šampionátu, to už ale nyní není tolik důležité. Mnohem větším problémem byly totiž výsledky, kterých českoslovenští stolní tenisté na šampionátu dosáhli. Poprvé od roku 1934 odjeli bez mistrovského titulu. Stříbro Ivana Andreadise v singlu a další tři bonzové medaile, konkrétně družstva mužů, Ladislava Štípka v singlu a páru Bohumil Váňa, Ivan Andreadis v deblu, znamenaly výrazný ústup z pozic na minulých turnajích. V Bukurešti vyšly ženy úplně naprázdno a dnes už se jen můžeme pousmát nad jedním jejich výsledkem, v základní skupině tehdy porazily Čínu 3:0. Na turnaji naopak vůbec nestartovali zástupci Japonska, kteří se v tichosti připravovali na definitivní průlom mezi světovou elitu.

Vznik ETTU

Již v roce 1954 se československá a maďarská asociace společně domluvily, že na příštím kongresu ITTF budou prosazovat, aby se nejlepším evropským družstvům a jednotlivcům na mistrovství světa udělovaly tituly mistrů Evropy. Jejich iniciativa se nesečkala s kladným ohlasem a nikdy k takovému vyhlášení nedošlo, ovšem na spadnutí byl vznik organizace, sdružující svazy států starého kontinentu.

Kongres ITTF v průběhu světového šampionátu v dubnu roku 1956 v Tokiu rozhodl, že po následujícím MS za rok ve Stockholmu dostanou světová mistrovství dvouletý cyklus. První konkrétní kroky k založení Evropské unie stolního tenisu (ETTU) učinily v únoru 1957 zástupci zemí zúčastněných na mezinárodním mistrovství Francie v Rouenu. Bylo dohodnuto, že organizace bude založena v průběhu šampionátu ve Stockholmu. Po dvou přípravných březnových schůzkách, na nichž pochopitelně nechyběli zástupci Československa, byla ETTU nakonec oficiálně založena v březnu 1958 na prvním mistrovství Evropy v Budapešti.

Japonský nástup

Vývoj v Evropě celkem logicky nezajímal hráče a hráčky v Japonsku. Ti se vydali svojí cestou a začali si pomalu, ale jistě podmaňovat světovou scénu. Na mistrovství světa v Londýně v roce 1954 startovalo 41 zemí a není těžké si domyslet, která byla neúspěšnější. Japonci ovládli obě týmové soutěže a vzhledem k tomu, že před soutěžemi jednotlivců ITTF zamítla návrh Walesu na zákaz houbových potahů, pokračovali japonští reprezentanti v dalším sběru medailí.

Z našeho pohledu bylo určitě velmi příjemné, že se československý stolní tenis opět dočkal titulu. Ivan Andreadis společně s Maďarkou Giselle Gervaiovou-Farkasovou nenašli v mixu přemožitele a ve finále si dokonce poradili s japonským párem Yoshio Tomita – Fujie Eguchiová. Ještě důležitější však byla stříbrná medaile družstva mužů, které jako jediné dokázalo konkurovat Japoncům a prohrálo s nimi těsně 4:5. Třetí cenný kov v Londýně vybojoval v singlu Ivan Andreadis, který skončil třetí, stejně jako pár Václav Tereba – Adolf Šlár.

Poučení z mistrovství světa bylo jasné: je potřeba omladit mužskou reprezentaci a soustředit se na hru proti houbovým potahům. Všichni reprezentanti to zkusili, ale například Bohumil Váňa se s novými materiály sžíval jen velmi těžko.

Domácí jedničkou mezi muži byl Ivan Andreadis. Na světovém žebříčku byl druhý za Japoncem Ogimurou, vyhrál mezinárodní mistrovství Rakouska a navíc byl s Václavem Terebou pozván i na exhibiční turné do Indie. Komu však mimořádně seděla hra s novými potahy, tak to byli Ladislav Štípek a Eliška Krejčová. Oba se v únoru 1955 stali mistry republiky, Štípek porazil v semifinále Andreadise a ve finále Terebu.

To už se národní tým připravoval na další mistrovství světa. Hrál se v nizozemském Utrechtu a byl to poslední šampionát, na němž se představil Bohumil Váňa. Muži vybojovali stříbro, když ve finále prohráli s Japonskem 3:5. Andreadis hrál famózně a zařídil tři body, jenže před čtyřmi tisícovkami diváků se Váňovi a ani Štípkovi nepodařilo na jeho skvělé výkony navázat. Zejména výkon Váni proti rychlým Japoncům byl špatný a potvrdil skutečnost, že velikán českého stolního tenisu má svoji kariéru za sebou.

Z turnaje sice Čechoslováci neodjeli bez titulu, zlato ve čtyřhře vybojovali Ladislav Štípek s Ivanem Andreadisem, celkem tři medaile (Ladislav Štípek s Eliškou Krejčovou-Fürstovou ještě vybojovali bronz v mixu) však byl nejchudší pohled na sbírku cenných kovů od roku 1933.

